

... hos hedninger såvel

På »gløder« rimer »jøder«

Der er nogle, der mener, at Grundtvig udtrykker sig klarrest, når han skriver poesi. Det kan da også godt være. Men i så fald udgør verslinien »for hedninger såvel som jøder« en undtagelse herpå.

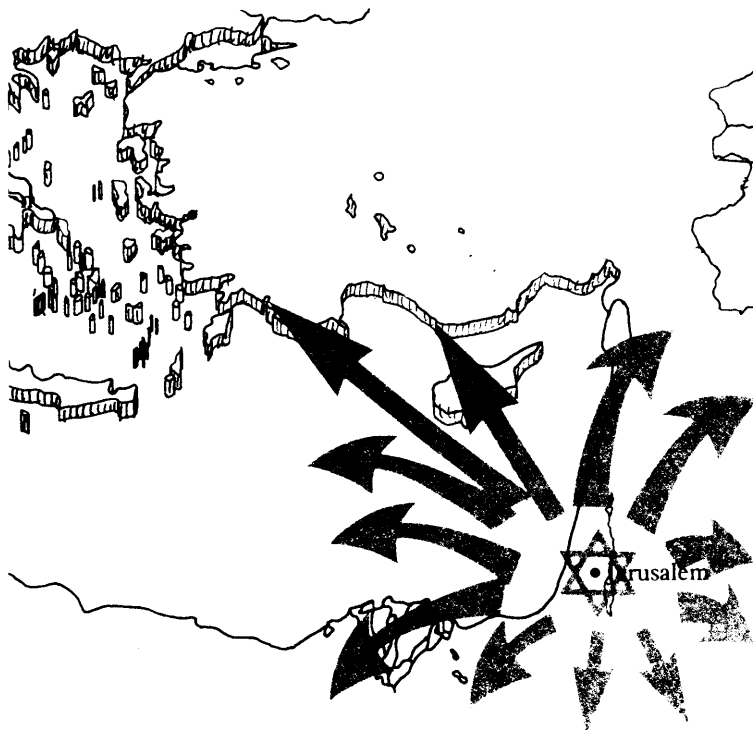
Tingene skal jo rime. Først skriver han om tunger, der *gløder*. Derfor kan han ikke sætte *hedninger* som afslutning i næste verslinie. På *gløder* rimer *jøder*. Men stilles spørgsmålet: »Hvem fik *først* tunger, der glødede i Jesu navn?« - Ja, så véd Grundtvig selvfølgelig også, at det ikke var hedningerne, men netop jøder.

Først for jøder

I et land med en lang kristen tradition bag sig, kommer det let til at ulme i vores underbevidsthed, at netop *vi* altid har været kristne. Men sådan er det jo ikke.

Det hele startede jo med mission *til* Israel. Først udvalgte Gud Israel som sit folk, siden hen sendte samme Gud sin elskede Søn til dette folk. Jesus siger, at Han ikke er sendt til andre end til de fortabte får af Israels hus (Matt. 15,24). Når Han i sit jordeliv enkelte gange handlede med hedninger, var det undtagelser fra regelen om, at Hans sendelse i første omgang gjaldt Israel.

For nogle i dag er det et problem, om evangeliet skal bringes til jøderne. Nogle er af den opfattelse, at Israel kan blive frelst uden at modtage Jesus som Frelser og Herre. Med en sådan indstilling driver man ikke mission blandt jøder.

For Jesus og de første kristne var dette ikke noget problem. Evangeliet blev *først* forkyndt *til jøder af jøder*.

Men i Jesu forkyndelse og gerning var hedningerne ikke glemt. Når Helligånden blev skænket, skulle evangeliet spredes til alle folk. Den opstandne Jesus havde da også sagt til disciplene, at de skulle gøre alle folkeslag til Hans disciple.

Så for hedninger

Da hedningerne begyndte at få tunger, der glødede i Jesu navn, opstod imidlertid et problem for de jødekristne. Nogle af dem havde vanskeligheder med at forstå, at disse hedningekristne ikke skulle gå over til en jødisk levemåde. En principbeslutning herom blev truffet ved det såkaldte

apostelmøde i Jerusalem (Ap.G. 15). Det skete ved midten af det første århundrede og efter en hård debat.

Hedninger, der kom til tro på Jesus, skulle ikke blive jøder for at være rette kristne. Denne beslutning blev taget ud fra den faste overbevisning, at jøder, der kom til tro på Jesus som Messias, ikke ophørte med at være jøder.

Disse Jesus-troende jøder var jo blevet sådanne, som Israels Gud ville, at alle jøder skulle være: Messias-troende.

For jøder såvel som hedninger

Når der altså tales om mission *til* Israel, er det rigtigt først at omtale missionen *fra* Israel - *til os* hedninger.

Det var jo jøder, der gik til med-jøder med evangeliet

som jøder

Af Kai Kjær-Hansen

om, at der kun var frelse i Jesus (Ap.G. 4,12). Men med Helligåndens lys over sagen - og kraften til at udføre den - fortsatte man til hedningerne. Især efter at jøderne som *folk* ikke modtog frelsen i Jesus.

Apostlenes Gerninger burde man unde sig at læse i ét stræk. Min kone gjorde det ved swimmingpool'en i Jerusalem sidste sommer i udgaven »Ny Testamente på hverdagsdansk« - og fik noget meget positivt ud af det!

Så pæredansk

Grundtvigs salme »I al sin glans nu stråler solen« er så pæredansk, som noget kan være. Den kan godt synges, selv om det styrtregner første pinsedag. Den kan i øvrigt også synges på andre dage. Det er jo ikke bare dansk naturlyrik, der her kommer til udtryk. Men i Guds menighed er det forår, solen bryder igennem, Jesus er jo selv til stede ved sin Helligånd. Vi er ikke alene. Heller ikke når vi går bud for Ham. Til afsked havde Han jo sagt: »Se, jeg er med jer alle dage« (Matt. 28,20). Det sagde Han, da Han gav befalingen om at gøre *alle* folkeslag til Hans disciple.

Den fraværende Jesus er den nærværende ved Helligånden. Med sin kraft og styrke, som giver frimodighed og kraft til kraftsløse disciple.

Pæredansk er salmen. Det kunne i øvrigt være spændende at se, hvordan danske missionsærer under fremmede himmelstrøg ville gendigte den. Det er nemlig ikke nok bare at oversætte.

Grundtvig forstod, at evan-

geliet måtte omplantes og iføres en dansk sprogdragt. Vore ydremissionsærer forsøger det samme. Først lærer de sprog. Derefter forsøger de at finde udtryk for det evangelium, som er ens for alle mennesker, men som skal udtrykkes på forskellig måde. Ellers bliver det ikke hørt som gode nyheder fra livets Gud.

Evangeliet vil spredes

Evangeliet er for godt til, at vi kan beholde det for os selv. Evangeliet vil spredes. Efter pinsen til *alle* folkeslag.

Det er derfor en fattig kirke, der ikke har råd til at udføre arbejdet med at sprede evangeliet til alle. Ydremissionselskabernes mangel på penge til at udføre arbejdet giver måske et fingerpeg om, hvor fattige vi er.

Ingen konklusion endnu

I Jesu missionsbefaling findes ingen konklusion. Første del af den blev skrevet i Apostlenes Gerninger. Andre dele er kommet til senere. Den endelige konklusion skrives først senere. I den bliver vi *alle* inddraget.

Mennesker, der har fået tungen, der gløder i Jesu navn, kan være med til at tænde gnisten i andre menneskers hjerter.

Så vi ved Helligånden råber »*abba*« til Gud. Far!

Det er jo et hebraisk/aramaisk ord. De fleste kristne kender det, uanset hvilket sprog de ellers bruger for at prise menneskets forsoner.

Vi kan nemlig alle mere hebraisk, end vi aner.

Fordi evangeliet gjaldt *for jøder såvel som hedninger*. □

Jeg tror, at jeg ikke kan tro

Af Lindhardt Jensen

I sin forklaring til den tredje trosartikel, den om Helligånden, siger Luther: »Jeg tror, at jeg ikke af egen evne eller kraft kan tro på Jesus Kristus, min Herre, eller komme til Ham.«

»Ikke af egen evne« - troen er ikke en særlig religiøs evne, som nogle har, andre ikke. »Ikke af egen kraft« - selv med den bedste vilje kan vi ikke skabe tro. Ingen kan komme til Jesus af sig selv.

Men Gud lod det blive Pinese. Han sendte sin hellige Ånd til at være vor himmelske hjælper og sjælesørger. Helligånden kan, hvad du

og jeg ikke kan: Hjælpe os til at komme til Jesus, til at tro på Ham, til at leve med Ham.

Dertil bruger Helligånden nådemidlerne: Ordet, sakramenterne, bønnerne. Hvor mennesker derfor holder sig borte fra kirkens nådemidler, kommer de heller ikke til kristen tro. Og uden stadig brug af nådemidlerne dør kristenlivet.

Derfor, du, som gerne vil tro: Bed om Helligånden! Lyt til Guds Ord! Søg til nadverbordet og ind i de helliges samfund! Her virker Helligånden. Her skaber Han troen og opholder den. Det er, hvad Guds Ord forkynder, og slægt efter slægt har erfaret. □